

Armekorps for at forsøge en Landgang paa Sjælland, tror jeg ikke, der kan være nogen væsentlig Fare for et saadant Forsøg, for saavidt vi da overhovedet kunne vente nogen Hjælp andetsteds fra. Er der derimod ingen Hjælp at vente, staar Danmark alene lige overfor en Modstander, der er overlegen saavel tilføs som tillands, en Modstander, som alvorligt vil angribe os og sætte sig i Besiddelse af Landet, er der ganske vist kun liden Udflugt til Seir; men det forekommer mig, at vor Opgave da kan skildres med de faa Ord, at Danmark i faa Fald venter, at hver Mand gjør sin Pligt, og Pligten kjender da ingen Grændser. Forøvrigt maa jeg dog tilføje, at jeg ikke ser rettere, end at der under de Vilkaar, som et Forsvar af vore Kyster byder, vel kan være rimelig Udflugt til, at den, som styrer Slagenes Gang, vil kunne stille Omstændighederne saaledes, at endnu ikke alt Haab om Seir skulde være opgivet. Jeg mener derfor, at det for os gjælder om ved Ordningen af vort Forsvar at kunne gjøre et Angreb paa Sjælland saa farligt for Modstanderen som muligt, og at tvinge ham til dertil at anvende en virkelig betydelig Styrke. Naar vi imidlertid anerkjende, at Forsvaret af Sjællands Kyst vil fremmes ved om muligt at dele Kyststrækningen i to mindre Dele, have vi dog ikke kunnet tro, at det vilde være rigtigt at søge dette gjennemført paa den Maade, som der fra de Sagkyndiges Side er bleven tilraadet, idet det utvivlsomt vil støde paa meget væsentlige Vanffeligheder at spærre Sund og Belt, men kan det ikke naas i det Omfang, som vilde være heldigt, tror Flextallet, det vilde kunne tiltræbes ad anden Veie, om ikke i samme fulde Udstrækning, og da saaledes, at det maa blive Flaadens Opgave at udføre dette, at Sjællands Kyststrækning bliver delt i 2 Afsnit. Det er denne Løst, der har ledet os til at slutte os til Forslaget om Oprettelsen af en Flaadestation i Storebelt, saaledes at der altsaa paa Sjællands Kyst paa hver Side af Den vil blive saadanne Holdepunkter for Flaaden, hvorfra den vil kunne gaa ud og bestræbe sig for at gjennemføre den Overfløring af Sundet og Beltet, som vi ikke paa anden Maade se os istand til at gjennemføre. Denne Betragtning fører os altsaa endvidere til, at vi maa lægge større Vægt paa Søforsvaret, paa Flaaden, end der er flet i de senere Aar. Og saa her ere vi levede af en Betragtning, som har sin Grund, nemlig den, at det synes, som om den afgjørende Kamp, der vil blive ført imod et Landgangsforøg, saameget vil afhænge af en enkelt heldig Chance, af et enkelt velrettet Stød, af en enkelt heldig Manøvre eller en vel anbragt Torpedo, at man i Forsvarsmidlerne paa Søen har Udflugt til, at vi, dersom Lykken vil følge os, kunne opnaa store og heldige Resultater. Vi tilraade derfor, for nu at komme til de enkelte Forslag, som foreligge, under Nr. 1

en større og stærkere Udviikling af Flaadens Materiel i den nærmeste Fremtid, og at der anvendes dertil et Beløb af 15 Millioner Kroner. Den store Forsvarskommission i 1872 foreslog noget Eignende om end paa en noget anden Maade, idet der nemlig blev foreslaaet extraordinært anvendt strax 4,100,000 Rd., men dernæst aarlig 1 Million Rd. ordinært, saaledes at det nuværende Beløb af den aarlige Bevilling til Nybygninger paa 700,000 Rd., skulde gjøres til en Million; det vilde altsaa i 10 Aar udgjøre cirka 14 Millioner Rd. Vort Forslag derimod gaar ud paa extraordinært nu at anvende et Beløb af 7,500,000 Rd. og aarlig at blive ved den nuværende Bevilling af 600,000 Rd., det er: 6 Millioner i 10 Aar, altsaa ialt 13½ Million Rd. Det vil altsaa ses, at vort Forslag er en Smule mindre end Forsvarskommissionens, men væsentlig gaende ud paa det Samme, en Anvendelse af 14 Millioner Rd. i Løbet af 10 Aar. Hvilke Skibe det nu altsaa gjælder om at anstaffe for dette Beløb, dette Spørgsmaal staar for os væsentlig i Forbindelse med Spørgsmaalet overhovedet om Opdagelsen af en Kamp i Storebelt. Saalange vi ere bleve staaende ved Forsvaret af Kjøbenhavn og Kjøbenhavns Rhed, have vi anset det for at være rigtigt, at Flaadens Materiel udvilles i upantsret Retning med Kanonbaade og andre saadanne Skibe, idet disse Fartøier kunde støtte sig dels til Grundene, dels til Forterne og dels til hverandre indbyrdes, og bevæge sig paa et mindre aabent Terrain. Men i det Dieblit, da vi tilraade at forlægge Flaadens Forsvar ogsaa til Storebelt, staar dette i uadskillelig Forbindelse med Anlæget af en Flaadestation der og da ligeledes i Forbindelse med Bygningen af større pantsrede Skibe. Dermed er jo ingenlunde sagt „store“ Skibe, da Grændsen for Skibenes Størrelse, saaledes som det i sin Tid i Forsvarskommissionen og ogsaa senere blev erkjendt, netop bestemmes af Farvandet i Storebelt, hvorved man altsaa er kommen til en Begrænsning af Dybgaaendet med 18 Fod. Forsaavidt er det altsaa ikke nogen Optagelse af den gamle Plan om søgaaende Skibe i egentlig Forstand, det er ikke nogen Opgivelse af General Naasloffs Plan i dets Princip; thi Løsten er den samme. Det gjælder om at skabe Skibe, som kunne drage en virkelig Fordel af de Farvande, hvori de skulle bevæge sig; men Farvandet i Storebelt er efter Sagkyndiges Mening af den Befæstning, at Grændsen, man her bør drage, er 18 Fod. Det har staaet saaledes for os, at i det Dieblit, da der lægges stor Vægt paa Forsvaret i Storebelt, vil det være tilraadeligt at gaa til en Udviikling af Flaadens Materiel ogsaa i Retning af de saakaldte større Skibe, men de Herrer ville ogsaa deraf se, at saalange vi skulle blive staaende paa den nuværende Ordning af Forsvarsvæsenet, hvor Forsvaret af Kjøbenhavns Rhed er en væsentlig